

บทที่ 1

ศาสตร์ลับ

รัชศกเจี้ยนเหวินปีที่สี่เดือนหก

แสงยามเย็นคืบคลานปกคลุมไปทั่วทุกทิศ ดวงอาทิตย์สีเลือด
คล้อยตกลงตรงปลายสุดของเมืองหนานจิง ย้อมกำแพงเมืองที่เดิมเป็น
สีเขียวอมน้ำตาลจนกลายเป็นสีแดงฉาน

ทัพใหญ่ของเยียนอ๋องจู่ซำแม่ทัพฉางเจียงมุ่งตรงเข้าประชิด
กำแพงเมือง ประตูจินชววน เส้นเชือก ดึงไหว และประตูเมืองอื่นๆ มีทหาร
ในชุดเกราะเหล็กนับสิบหมื่นนายตั้งแถวอยู่อย่างพร้อมเพรียง นี่เป็นศึก
ครั้งสุดท้ายของศึกจิ้งน่าน* บุญคุณความแค้นระหว่างจู่กับจิววินเหวิน
จะยุติลงตรงนี้

ตอนนี้จิววินเหวินปิดประตูเมืองไม่ยอมออกมา เหมือนสัตว์จรจัด
ไร้หนทางหนี

แต่จู่ที่ตระหนักดีว่าคิดจะตีเมืองให้แตกนั้นง่าย จะฆ่าคนปีบให้ลง

* ศึกจิ้งน่านเป็นสงครามแย่งชิงบัลลังก์ระหว่างเยียนอ๋องผู้เป็นอาภักักรพรรดิเจี้ยนเหวินผู้เป็นหลาน
ในสมัยต้นราชวงศ์หมิง สงครามยืดเยื้อเป็นเวลาสามปีและสิ้นสุดลงเมื่อเยียนอ๋องยึดเมืองหนานจิงได้
ก่อนจะตั้งตัวเป็นจักรพรรดิหย่งเล่อ

จากบัลลังก์นั้นยาก ภายใต้สายตาของธรรมาภิบาล หากเขาออกคำสั่ง
โจมตีเมืองและสังหารจิววินเหวินด้วยตัวเองย่อมหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะ
ถูกตราหน้าว่าเป็นผู้สังหารญาติพี่น้องของตัวเอง นี่หาใช่สิ่งที่เขา
ต้องการ แต่ถ้าไม่สังหารและจิววินเหวินไม่ยอมสละบัลลังก์ ทั้งยังมี
ผู้สนับสนุนมากมาย สถานการณ์นี้ตนย่อมจัดการได้ยาก

จู่ดีสีหน้าเคร่งขรึมขณะถามเต๋าเหยียนที่อยู่ด้านข้าง "ท่านขุนชื่อ
เหตุการณ์ครั้งนี้ควรจัดการอย่างไรดี"

เต๋าเหยียนก้มศีรษะตอบ "เยียนอ๋องอย่าเพิ่งร้อนใจ ชำนาญมีแผนการ
หนึ่งชั่วยาม* ให้หลัง เยียนอ๋องโปรดดูแสงไฟในเมืองแล้วลงมือ"

ภายในวังหลวง คนชุดดำเจ็ดคนเคลื่อนไหวย่างว่องไวปานสายลม
ไปในราตรี มุ่งหน้าไปตำหนักเฟิงเทียนโดยที่ทหารรักษาพระองค์
หลายพันนายภายในวังไม่ทันตระหนักแม้แต่ร้อยละ

ส่วนภายในตำหนักเฟิงเทียน จิววินเหวินกำลังกอดกุ่ม จะถอย
หรือจะรุก จะต้านทานสุดชีวิตหรือจะยอมสละบัลลังก์แล้วหลบหนีไป
เขาเป็นคนโลเลมาโดยตลอด ยามนี้ยิ่งยากจะตัดสินใจ ช่างกาย
จิววินเหวินยังเหลือคนอยู่ก็เปรียบกับคนทั้งหมดล้วนเป็นคนสนิทของเขา
ในจำนวนนี้มีหกคนที่พิเศษที่สุด ได้แก่ พระอาจารย์หยางอั้งเหมิง
ผู้ตรวจการวังหลวงเยียนซีเสียน ผู้บัญชาการกองกำลังจิวอู๋เยี่ยชง
ราชบุตรเขยเหมยอินในปฐมจักรพรรดิหมิงไท่จู** อาลักษณ์แห่งสำนัก

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีน เทียบได้กับเวลาประมาณ 2 ชั่วโมง
** จักรพรรดิหมิงไท่จู จุหยวนจาง เป็นปฐมจักรพรรดิแห่งราชวงศ์หมิง ขณะครองราชย์ทรงพระนามว่า
หงอู่ และใช้เป็นชื่อรัชกาล พระสมัญญานามหลังสวรรคตได้แก่ หมิงไท่จู เป็นพระบิดาของจู่ดี และเป็น
พระอัยกาของจิววินเหวิน ในที่นี้เหมยอินได้แต่งงานกับองค์หญิงหนึ่งกั๋วพระธิดาในจักรพรรดิหงอู่ จึงมี
ฐานะเป็นราชบุตรเขย ซึ่งโดยทั่วไปจะได้รับหน้าที่เป็นแม่ทัพนำขบวนเสด็จของจักรพรรดิ และเมื่อ
จิววินเหวินขึ้นครองราชย์เป็นจักรพรรดิเจี้ยนเหวินก็ถวายความจงรักภักดีด้วยชีวิต

ราชบัณฑิตเจิ้งจี้ และชั้นที่ประจำพระองค์หวังเยวี่

คนทั้งหกนี้แม่อายุและตำแหน่งหน้าที่จะสูงต่ำแตกต่างกันไป แต่ในยามคับขันกลับมีชื่อเรียกเดียวกัน นั่นก็คือนักรบพลีชีพ กลุ่มสุดท้ายของจักรพรรดิเจี้ยนเหวิน... 'हनักรบเทียนจาง (ห้วงดารา)'

हनักรบเทียนจางเป็นหน่วยลับสุดยอด ปกปิดฐานะนักรบพลีชีพ มาชั่วชีวิตก็เพื่ออารักขาคุ้มครองจูอวิ้นเหวิน คนทั้งหกมีความเชี่ยวชาญ ต่างกันไป หยางอิงเหนิงวางแผนคิดกลยุทธ์ เยี่ยซีเสียนเก่งการแปลงโฉม อำพราง เยวี่ยชงวิทยายุทธ์เลิศล้ำ เหมยอินรู้ศาสตร์แห่งกลไก เจิ้งจี้ พยากรณ์เรื่องต่างๆ จากดวงดาวได้ หวังเยวี่ยเชี่ยวชาญศาสตร์ลึกลับ ทั้งหกคนล้วนเป็นยอดฝีมือผู้มีความสามารถในศาสตร์ลึกลับ กระนั้น ศาสตร์ลึกลับก็มิอาจนำมาใช้ปกครองบ้านเมือง จึงทำได้เพียงนำ วิชาความรู้เหล่านั้นมารักษาชีวิตอย่างแยบยลในช่วงกลียุคเท่านั้น ดังนั้น หากไม่ถึงช่วงเวลาคับขันจะไม่เปิดเผยออกมาง่าย ๆ เด็ดขาด

ยามนี้คนทั้งหกมารวมตัวกัน เห็นชัดว่าถึงช่วงเวลาวิกฤตที่สุดแล้ว จะบุกหาทางรอดโดยให้โลหิตไหลนองเต็มพื้น หรือจะเด็ดหัวของ จูตี้จากสถานที่ที่ห่างออกไปหลายร้อยจั้ง* ล้วนขึ้นอยู่กับารตัดสินใจของ จูอวิ้นเหวิน ทว่าจูอวิ้นเหวินเห็นแก่สายสัมพันธ์อาหลาน จึงมิอาจหักใจ กระทำรุนแรง หยางอิงเหนิงที่ติดตามจูอวิ้นเหวินมาโดยตลอดเข้าใจ เขาดีที่สุดในยามนี้ต่อให้สังหารจูตี้ไปจะมีประโยชน์อันใด บุตรชายสามคน ของจูตี้ จูเกาซื่อ จูเกาซวี จูเกาซุ่ยล้วนมิใช่คนดี ศีกครั้งนี้พวกเขาพ่ายแพ้ราบคาบแล้ว

หยางอิงเหนิงเอ่ยเตือนเสียงเบา "ฝ่าบาท หนทางข้างหน้าสิ้นหวังแล้ว มิสู้พวกเรารีบหนีไปเถอะพะยะค่ะ"

* จั้ง เป็นหน่วยวัดความยาวของจีน เทียบระยะได้ประมาณ 3.33 เมตร

เยี่ยซีเสียนเห็นด้วย "ฝ่าบาท ทองคำพันชั่ง* ถล่มหมดไปยังหาใหม่ได้
ขอเพียงรักษาชีวิตไว้วันหน้าย่อมหวนกลับมาได้เสมอ!"

คนอื่น ๆ ต่างคุกเข่าตะโกนเสียงดัง "พวกกระหม่อมยินดีติดตาม
ฝ่าบาท ไม่ยอมจำนนแม้ต้องตาย!"

ภายใต้การโน้มหน้าของทุกคน ในที่สุดจูลูวีนเหวินตัดสินใจไปจาก
วังหลวงที่ตนใช้ชีวิตอยู่มายี่สิบกว่าปี เวลานี้เอง เสียงหัวเราะเย็นชา
ดังมาจากนอกตำหนักใหญ่กะทันหัน "ฝ่าบาทโลเลเช่นนี้ แม้แต่ชีวิตของ
ตัวเองยังตัดสินใจไม่ได้ แล้วจะกำหนดชะตาชีวิตของผู้คนที่หัวหล้า
ได้อย่างไร มีผู้รับสละบัลลังก์เสียเถอะ!"

เงาดำเจ็ดสายปรากฏตัวที่หน้าตำหนัก ด้านหลังพวกเขาเป็น
เส้นทางโลหิตที่ปูด้วยศพ ทหารรักษาพระองค์หลายร้อยนายสิ้นชีพ
ภายใต้ดาบกระบี่ของพวกเขา ในบรรดาเจ็ดคนนี้ คนที่อยู่ตรงกลาง
สวมหมวกทรงสูง หกคนด้านข้างถือดาบ กระบี่ ขวาน หอก มีดสั้น
และธนู

"พวกเจ้าเป็นใคร คิดจะทำอันใด!"

คนชุดดำที่สวมหมวกสูงย่ำเท้ากลางอากาศตรงเข้ามา เหมือน
ยมทูตเฮยอู่ฉาง** ที่ก้าวออกมาจากขุมนรก ก่อนพูดเสียงดัง "พวกข้า
ย่อมต้องมาส่งฝ่าบาทเป็นครั้งสุดท้าย!"

นักรบแต่ละคนหรีตาสงเกตดูจึงพบว่าใต้ฝ่าเท้าของคนชุดดำเหล่านี้
มีเส้นด้ายสีดำเล็กบางอยู่เส้นหนึ่ง เส้นด้ายนี้ทอดยาวอยู่ข้างนอกไม่สิ้นสุด
เหมือนโอบล้อมตำหนักเพ็งเทียนทั้งหมดไว้อย่างแน่นหนา หากมอง

* ชั่ง (ชั่งจีน) หรือจิน เป็นหน่วยชั่งของจีนที่มีน้ำหนักประมาณครึ่งกิโลกรัม และยังมีนิยมใช้จนถึงปัจจุบัน

** เฮยอู่ฉาง คือยมทูตดำ มักปรากฏตัวพร้อมไปอู่ฉางหรือยมทูตขาว มีหน้าที่เก็บวิญญาณของผู้ที่
หมดอายุขัย เรียกรวมกันว่าเฮยไปอู่ฉาง คำว่า 'เฮย' มาจากคำว่า 'เฮยเทียน' แปลว่ากลางคืน 'ไป'
มาจากคำว่า 'ไปเทียน' แปลว่ากลางวัน 'อู่ฉาง' แปลว่าไม่ยั้งยืนแน่นอน รวมกันจึงมีความหมายว่า
'ชีวิตไม่แน่นอน ทุกคนพร้อมตายได้ทุกเวลาทั้งกลางวันกลางคืน'

ลงมาจากด้านบนจะพบว่าเส้นด้ายนี้ล้อมตัวหนักใหญ่ไว้และสร้างค่ายกล
หยินหยางขึ้นมา ชัดเจนว่าคนพวกนี้เตรียมพร้อมมาเป็นอย่างดี ต้องการ
ให้ทุกคนในตำหนักตายอยู่ที่นี้!

จุดที่ห่วงคือเสียงหน้าตาจึงไม่กล้าสังหารจิววินเหวินอย่างเปิดเผย
การลอบสังหารจึงเป็นวิธีที่ดีที่สุด สองฝ่ายเผชิญหน้ากัน จิววินเหวิน
เสียชีวิตในวังหลวงท่ามกลางความโกลาหล นี่เป็นเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝัน
ยิ่งกว่านั้นคือเป็นลิขิตสวรรค์ เช่นนั้นย่อมโทษจิววินไม่ได้แล้ว

คนชุดดำทั้งเจ็ดล้วนเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งที่ได้เคยยื่นคัดเลือกมา
วันหน้ายามอยู่ในราชสำนักพวกเขาจะมีตำแหน่งหน้าที่สำคัญ เพียงแต่
ยามนี้ทั้งหมดล้วนเป็นนักฆ่าไร้นาม! เป็นมือสังหารชั้นยอดที่ฆ่าคนได้
ตาไม่กะพริบ!

ทงกระบขของจิววินเหวินก็มียอดฝีมืออย่างเยวี่ยซงและเหมยอิน
ทว่าน่าเสียดายที่เหมยอินบาดเจ็บ เหลือเพียงเยวี่ยซงต้านรับสุดกำลัง
เพียงผู้เดียว เยวี่ยซงเป็นลูกศิษย์สำนักตั้ง วิชาที่ฝึกฝนมาคือหัตถ์
ฝ่าทองคำ ฝ่ามือทั้งสองคมกริบดุจใบมีด ฝ่าทองหันหยกได้ อารูธ
แทบทุกชนิดล้วนหักครี้งหากปะทะกับฝ่ามือของเขา

เหล่านักฆ่าโอบล้อมเข้ามา เยวี่ยซงเคลื่อนไหวฝ่ามือสองข้าง
หนึ่งก้าวหนึ่งสังหาร ทุกที่ที่ไปถึงไม่ว่าดาบยาวหรือมีดสั้นล้วนถูกจู่โจม
จนหัก นักฆ่าที่ถือค้อนธนูนิ้วสลายทันที ลูกธนูประดับขนนกดอกหนึ่ง
พุ่งเข้ามาเหมือนดาวตกพร้อมเสียงแหลมบาดหู เยวี่ยซงกำลังจะฝ่า
ลูกธนูคมกริบนี้ ทว่าคิดไม่ถึง ลูกธนูพลันระเบิดออกกลางอากาศ
กลายเป็นลูกธนูก้านดอกพุ่งเข้ามาจากทิศทางต่างๆ นี่เป็นกระบวนท่า
ไม้ตายของนักฆ่าผู้นี้ 'หงส์ร้อนก้านฟ้า'!

กระบวนท่าที่เกิดจากการพลิกแพลงนี้จู่โจมว่องไว ทิศทาง

ความเร็ว และอนุภาพของลูกธนูทั้งเก้าล้วนแตกต่างกัน ต่อให้เป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งก็ยากที่จะป้องกันไม่ให้ลูกธนูแทงทะลุหัวใจ แต่เยวียซงผู้นี้ร้ายกาจโดยแท้ เขาสะบัดฝ่ามืออย่างรวดเร็ว ร่างหมุนขึ้นกะทันหันเหมือนลูกข่าง หัวธนูทั้งเก้าถูกตัดร่วงลงมาอย่างแม่นยำที่ละอัน

เหมยอินกำลังจะชมว่าทักษะของเยวียซงช่างไร้เทียมทาน นักฆ่าชุดดำอีกคนกลับปราดเข้ามาเสียดก่อน อาวุธที่คนผู้นี้ใช้คือกระบี่เล็กเรียวยาวที่ทั้งยาวและบางเจ็ดเล่ม มีชื่อว่า 'เจ็ดยอดกระบี่' หัวท้ายของกระบี่เจ็ดเล่มนี้ผ่านการหลอมด้วยเพลิงอัสนีทำให้มีแรงดึงดูดกันและกัน พอกกระบี่เล่มหนึ่งพุ่งออกไป หัวท้ายของกระบี่ก็เชื่อมโยงต่อเนื่องเหมือนสายาวคดเคี้ยว ขณะเดียวกันก็คล้ายกระสวยดาวตก พุ่งไปถึงที่ใด ล้วนทำให้เลือดเนื้อสาดกระจาย ทะลุทะลวงได้โดยไร้อุปสรรค!

เยวียซงเห็นกระบี่นี้แล้วสีหน้าพลันเปลี่ยนไปอย่างห้ามไม่อยู่ เพราะหัตถ์ฝ่าทองคำของเขาเป็นการใช้ความแข็งแกร่งปะทะความแข็งแกร่ง แต่เจ็ดยอดกระบี่นี้อ่อนนุ่มดุจเส้นเป็นคู่ปรับของเขาพอดี เขาส่งหัตถ์ฝ่าทองคำออกไปหลายครั้ง ประกระบี่ยาวได้หลายครั้ง แต่กลับฝ่าไม่ขาดเสียที กลับเป็นกระบี่อ่อนที่อาศัยแรงเขาโจมตีกลับมา ทิ่มแทงเยวียซงจนบาดแผลเต็มตัว เขาตระหนักดีว่าตัวเองมีอาจทำให้ศัตรูล่าถอยจึงได้แต่ตะโกนเสียงดัง "รีบคุ้มกันฝ่าบาทหนีไป!"

ขณะที่คนอื่น ๆ กำลังจะพาดูวินวินหลบหนี คนชุดดำหมวกสูงที่เป็นหัวหน้าพลันโฉบเข้ามาเหมือนเหยี่ยวตัวใหญ่ พูดด้วยน้ำเสียงอันตรราย "ฝ่าบาทคิดจะไปที่ไหนหรือ"

ทุกคนร้องอย่างตื่นตระหนก "บังอาจนักเจ้าโจรภพฏ! เจ้าคิดจะทำอันใด?!"

หัวหน้าคนชุดดำตอบ "ยอมต้องเชิญฝ่าบาทให้หลับไหลอยู่ที่นี้
ชั่วนี้วันดร!" เขายกแขนขึ้น ผงสีดำกลุ่มหนึ่งพุ่งออกมาจากแขนเสื้อ
ผงนี้คล้ายหมอกควัน พอสัมผัสกับเส้าไม้หนาน* สีทองระยับที่เกาะสลัก
เป็นรูปมังกรแล้ว เส้าก็ไหม้กลายเป็นสีดำทันที เห็นชัดว่าผงยານี้
มีอำนาจเผาไหม้ก็ควรอรุนแรงมาก คนชุดดำยื่นมือออกไปอีกครั้ง
ผงสีดำพุ่งทะลุตาหนักใหญ่และม้วนตัวขึ้นสู่ด้านบน ทุกคนตื่นตระหนก
ถอยหลบไปสามสี่** คนชุดดำตะโกนดั่งลั่น "เผา!"

สะเก็ดไฟเป็นจุดๆ ปรากฏขึ้นท่ามกลางกลุ่มควันสีดำ หลังจากนั้น
กลุ่มควันได้แปรเปลี่ยนเป็นลูกเพลิง ตาหนักใหญ่ไฟลุกพริบ เปลวไฟ
พุ่งสู่ท้องฟ้าเหมือนมังกรเพลิง! ยิ่งใหญ่และน่ากลัว!

หัวหน้าคนชุดดำหัวเราะฮาๆ "ฝ่าบาททรงเห็นว่าหนทางข้างหน้า
สิ้นหวังแล้วจึงเลือกที่จะเผาตัวเองฆ่าตัวตาย นี่เป็นจุดจบของประวัติศาสตร์
ที่ข้าเตรียมไว้ให้ฝ่าบาท ไม่ทราบว่าคุณคิดเห็นอย่างไร"

คนชุดดำพวกนี้ไม่เพียงจะสังหารจิววินเหวิน แต่ยังจะบิดเบือน
ประวัติศาสตร์เสียด้วย ความคิดต่ำช้าน่าประณาม บังอาจถึงเพียงนี้!
เดิมทีหัวหน้าคนชุดดำคิดว่าพวกจิววินเหวินถูกดูหมิ่นแล้วจะโกรธแค้น
ทว่านักกลยุทธ์หยางอิงเหนงด้านข้างจิววินเหวินกลับยิ้มเยินเอ่ยว่า
"พวกข้าเดาได้แต่แรกแล้วว่าเยียนอ่องต้องลงมือโหดเหี้ยมเช่นนี้
การโจมตีด้วยไฟเป็นวิธีที่ดีที่สุดและโหดเหี้ยมที่สุดจริงๆ แต่ฝ่าบาท
ทรงเป็นมังกรที่แท้จริง ไหนเลยจะกลัวไฟเล่า เพลิงนี้เป็นการช่วย
พวกข้าอีกแรงด้วยซ้ำ"

หัวคิวของหัวหน้าคนชุดดำขยับเล็กน้อย เริ่มตระหนักถึงกลิ่นอาย

* ต้นหนาน หรือเงินหนาน หมายถึงต้น Phoebe Zennan เป็นไม้ในวงศ์เดียวกับต้นการบูร

** ซื่อ (เซี่ยะ) คือหน่วยวัดความยาวของจีน โดย 1 ซื่อเท่ากับ 10 ชุน 1 ชุนเทียบระยะเวลาประมาณ 1 นิ้ว

ไม่ปลอดภัย

เป็นดังที่คิด เฉริงจีที่อยู่ด้านหน้าสะบัดแขนเสื้อทั้งสองข้างทันใดฝ่ามือทั้งสองพลันปรากฏภาพปากว่า* ขนาดใหญ่ ปากว่าหมูนวน รอบด้านเหมือนมีเสียงเคลื่อนไหวของกลไกดังเลื่อนราง จากนั้นก้อนอิฐ เส้าไม้หนานโคมสำริด และโต๊ะเริ่มบิดเบี้ยวเปลี่ยนรูป

หัวหน้าคนชุดดำตื่นตระหนก กำลังจะนำมือสังหารรอดเข้าไปจับกุมคนที่หวังเยวี่ยพลันตะโกนเสียงดัง "คุ้มกันฝ่าบาทให้ดี!"

คนผู้นี้สุดหายใจเข้าอย่างต่อเนื่อง ทำให้ร่างกายบวมขยายอย่างรวดเร็ว เสื้อตัวหลวมกว้างปริขาด หนึ่งหน้าห้องถูกขยายจนโปร่งแสงเหมือนกระดาษบางๆ เปล่งประกายเล็กน้อย

นี่เป็นวิชาลับของหวังเยวี่ย วิชาดิ่งปราณ

ดิ่งปราณเข้าสู่ร่างกาย ถ่ายทอดปราณเข้าไปในทุกหลอดเลือดและทุกช่องว่างระหว่างกล้ามเนื้อ ทำให้ร่างกายตัวเองขยายจนถึงขีดสุดเดิมที่วิชาลับนี้ทำให้ร่างกายแข็งแกร่งปราศจากความรู้สึกเจ็บปวดได้เพียงแต่การเร่งเร้าพลังเช่นนี้เห็นชัดว่าเป็นการพลีชีพเพื่อคุณธรรม

"ระวัง ถอยเร็ว!"

ร่างนั้นระเบิดเสียงดังสนั่นก็ก้องไปทั่วตึกเพิงเทียน พลังนี้แปรเปลี่ยนเป็นคลื่นสั่นสะเทือนรุนแรง บีบให้คนชุดดำทั้งเจ็ดถอยหลังไปสองจั้งกว่า

เฉริงจีอาศัยคลื่นสั่นสะเทือนนี้ตัวัดแขนเสื้อ จูอวินเหวิน หยางอิงเหมิง เยี่ยซีเสียน เยวี่ยชง และคนอื่นๆ ลี้บกว่าคนอันตราธานหายไป ต่าหนัก

* ปากว่า หรือแผนภูมิแปดลักษณะ คือแปดลักษณะของการเปลี่ยนแปลงในธรรมชาติ เป็นศาสตร์ที่ต่อยอดมาจากทิวลักษณะนินหยางและห้าธาตุอีกทีหนึ่ง อยู่ในเนื้อหาคัมภีร์อิจิง โดยกำหนดปรากฏการณ์หรือสิ่งที่มีอยู่ในธรรมชาติแทนด้วยสัญลักษณ์ในแผนภูมิซึ่งอาจทำเป็นยันต์หรือกระจกแปดทิศ ใช้ทำนายเหตุการณ์และเป็นเครื่องรางป้องกันสิ่งชั่วร้าย

เพิ่งเทียนและเปลวเพลิงเหมือนถูกเขาเก็บเข้าไปในแขนเสื้ออย่างรวดเร็ว
รอบด้านว่างเปล่าไม่เหลือสิ่งใดเลย!

เหมือนภาพวาดแผ่นหนึ่งที่ถูกเขาม้วนเก็บไปอย่างง่ายดาย
เจิ้งจี้เหมือนใช้เรียวแรงทั้งหมดที่มี นั่งนิ่งอยู่บนซากปรักหักพัง
หลุบคิ้วหลุบตา ใบหน้าซีดเผือด

ทุกคนในที่นั่งต่างตกตะลึงตาค้าง พวกเขาเห็นกับตาว่าจิววินเหวิน
และคนอื่นๆ อันตรธานหายไป ตำแหน่งใหญ่หรือหิ้งหรือดงามบัดนี้เหลือเพียง
ลานโล่งท่ามกลางราตรี หรือว่าอาลักษณ์ตำแหน่งเล็กๆ ที่ไม่โดดเด่น
ผู้นี้จะมีความสามารถประหลาดจริงๆ สามารถปั้นปูนทองฟ้าเคลื่อนย้าย
ปฐพีได้?! แล้วพวกจิววินเหวินหนีไปที่ใด

ไม่ว่าอย่างไรพวกคนชุดดำหมวกสูงก็ไม่เชื่อว่าโลกจะมีวิชา
ที่ร้ายกาจเช่นนี้ ตัวเขาเองก็เชี่ยวชาญศาสตร์ลึกลับยิบย่อย ไม่ว่าจะ
เป็นศาสตร์ทำนายลักษณะ ศาสตร์หมอดูทำนายดวง วิชาสาปแช่ง
วิชาพยาพิช* วิชายันต์ วิชาเร้นลับ วิชาฝันมาร วิชาหลอมโอสถ
ศาสตร์ภูมิลักษณะ วิชาหมื่นผันแปร ศาสตร์แห่งหลูบัน** เขาล้วนพอมี
ความรู้อยู่บ้าง แต่วิชาที่ฝืนลิขิตสวรรค์เช่นนี้อยู่นอกความคาดหมาย
ของเขา อูบายของหยางอิงเหิง การอำพรางของเยี่ยซีเสียน วิชากลไก
ของเหมยฮิน วิชาเต๋าของเจิ้งจี้ และการจงใจปลิดชีวิตตัวเองของหวังเยวี่
คนเหล่านี้ผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ทว่าเรื่องนี้น่าสงสัยเกินไปแล้ว
ในช่วงเวลาสั้นๆ หัวหน้าคนชุดดำยังคงไม่ออกกว่าพิรุณอยู่ที่ใด ได้แต่คว่ำตัว
เจิ้งจี้และตวาดถามเสียงเย็น "พวกเขาหายไปทีไร?"

* พยาพิช หรือหนอนงู เป็นสัตว์พิษตามความเชื่อของจีนที่ถูกเพาะเลี้ยงมาด้วยวิธีการพิเศษ บ้างว่า
เป็นการเอาสัตว์มีพิษหลายชนิดมาซึ่งรวมกันให้สัตว์เหล่านั้นกินกันเองจนเหลือตัวสุดท้ายที่รอด การใช้
พยาพิชมักเกี่ยวข้องกับไสยศาสตร์

** หลูบัน คือปรมาจารย์ด้านงานไม้และการช่างของจีน

เชิงจี้ปรายตามองอีกฝ่ายแวบหนึ่งก่อนยิ้มเจ้าเล่ห์ "เชิงจี้ติดตาม
ฝ่าบาทไปแล้ว ข้าแม่เป็นข้า แต่หาใช่ข้าอีกต่อไป แต่ข้ารู้ว่าเจ้าเป็นใคร
ต่อให้เจ้าปิดหน้าหุ้มตัว จงใจปิดบัง ข้าก็จดจำดวงตาคุณี่ของเจ้าได้
ดวงตาของเสื่อหิวเป็นของเต้าเหี้ยนปีศาจเฒ่าเฝ้ากุฎิ* เท่านั้น เจ้าบอกว่า
ตัวเองเจนนจัดทั้งพุทธและเต้า ฐัรสรพริชามิใช่หรือ มิสู้เจ้ามาไชปริศนา
ของข้าเถอะ!"

พุดจบเขาก็หลับตาทั้งสองข้างลง ไม่พุดอันใดอีก เหมือนคนที่
ตายไปแล้ว

ในช่วงเวลาที่เหลืออยู่เชิงจี้ถูกสื่อว่าไปบวชเป็นนักพรต แต่อันที่จริง
เขาถูกกักขังไว้อย่างลับๆ ไม่ว่าจะถูกทรมานอย่างไรมนุษย์ธรรมดาเพียงใด
ก็ไม่ปริปากพุดอันใดสักคำ ส่วนคู่ต่อสู้ของเขาเต้าเหี้ยน ไม่ว่าจะ
พยายามมากเพียงใดก็มีอาจไชปริศนาอันลึกลับซับซ้อนนี้ได้ จักรพรรดิ
เจี้ยนเหวินหลบหนีไปได้อย่างไร หลบหนีไปที่ใด กลายเป็นปริศนา
ในประวัติศาสตร์ที่มีอาจคลี่คลายได้ตลอดกาล

คนชุดดำที่สวมหมวกสูงถอดผ้าคลุมหน้า เผยให้เห็นนัยน์ตา
เช่นเสื่อหิวที่เห็นแล้วชวนหนาวเยือก เป็นเต้าเหี้ยนกุนชื่อของจู้ตี้นั่นเอง
เขาประกาศว่าตัวเองเรียนรู้อาจารย์บวช ร้อย ความสามารถในการวาง
กลอุบายและไขกลอุบายเทียบชั้นได้กับหลิวป้อเวิน** เชิงจี้ตัวเล็กๆ
ผู้ที่มีความตายมาอยู่ตรงหน้าแล้วยังจะทำทายเขา นี่มิใช่ตักแตนชูขา
ขวางรต*** หรือกรี เต้าเหี้ยนโมโหคิดจะสำรวจจตุบริเวณใกล้เคียง

* ปีศาจเฒ่าเฝ้ากุฎิ (คู่อันเหล่ากุ่ย) เป็นคำล้อเลียนฉายานามผู้เฝ้ากุฎิเดียวดาย (คู่อันเหล่าเหริน) ของ
เหยาก่วงเซี่ยว ที่ปรึกษาคนสำคัญของจู้ตี้ ฉายารวมเต้าเหี้ยน

** หลิวป้อเวิน ชื่อจริงคือหลิวจี้ เป็นนักยุทธศาสตร์ทหาร ปรัชญาเมธี รัฐบุรุษ และกวีชาวจีน เป็นที่ปรึกษา
คนสำคัญของจูหยวนจาง ปฐมจักรพรรดิแห่งราชวงศ์หึง

*** ตักแตนชูขาขวางรต เป็นสำนวน หมายถึงไม่รู้จักระเมินกำลังของตนเอง มีกำลังอยู่เพียงน้อยนิด
แต่คิดหวังทำสิ่งที่เกินกำลังอย่างไม่เจียมตัว

ให้ทั่ว แต่ยามนี้เปลวเพลิงรุนแรงขึ้นทุกที วังหลวงถูกเปลวไฟร้อนแรงโอบล้อม ยังจะอยู่ที่นี้ต่อไปได้อย่างไร หลังตรวจดูอย่างเร่งร้อนแล้วไม่พบเบาะแสใดๆ เต้าเหยียนได้แต่ออกคำสั่งให้ทุกคนออกจากเมืองอย่างฉุนใจ

เพลิงไหม้ครั้งนี้เผาอยู่หนึ่งวันหนึ่งคืนกว่าจะมอดดับ จูตี้รีบพาเต้าเหยียนเข้าวังไปตรวจค้น โดยเฉพาะบริเวณตำหนักเพ็ญเทียนที่จูวีนเหวินหายตัวไปตั้งๆ ยิ่งต้องตรวจดูให้ถี่ถ้วน แต่บริเวณนั้นนอกจากรากฐานเดิมที่หลงเหลืออยู่บนพื้นดินแล้วก็ไม่มีอันใดอื่นอีกเลย จูตี้ไม่เชื่อสั่งให้คนขุดดินลึกลงไปสามช่อ แต่ก็ไม่พบเส้นทางลับใดๆ จูวีนเหวินหลบหนีไปอย่างไร้ร่องรอยต่อหน้ายอดฝีมือทั้งหลายเช่นนี้

จูตี้คิดอันใดไม่ออกชั่วขณะ เขาถามเต้าเหยียน "เรื่องนี้ควรจัดการอย่างไรดี"

เต้าเหยียนสีหน้าเคร่งขรึม ประศนาครั้งนี้ยากจะเข้าใจได้ แต่ไม่นานจู่ๆ เขาก็หัวเราะออกมา เต้าเหยียนหาได้ตอบคำถามของจูตี้ตรงๆ แต่ขยี้ดินบนพื้น วาดภาพห้าธาตุง่ายๆ ขึ้นมาก่อนพูดอย่างเนิบช้า "เยียนอ๋องสังเกตรึหรือไม่ ตั้งแต่องค์ปฐมจักรพรรดิหึงไท่จู่สวรรคต จวบจนบัดนี้ฟ้าดินวิปริตนับครั้งไม่ถ้วน หยินหยางและห้าธาตุมผสมปนเปหายนะเกิดขึ้นไม่จบไม่สิ้น เท้าที่ข้าจำได้รัชศกหงอู่ปีที่สามสิบสอง ฤดูใบไม้ผลิเมืองหลวงเกิดแผ่นดินไหว พื้นที่ตอนเหนือของแม่น้ำฉางเจียงเกิดภัยพิบัติจากตึกแตก ผู้คนบาดเจ็บล้มตายเกินพัน เสียหายใหญ่หลวง รัชศกหงอู่ปีที่สามสิบสามเดือนสี่ จูวีนเหวินมอบราชโองการและขวานให้หลี่จิ้งหลง ตอนข้ามแม่น้ำเกิดเหตุการณ์มังกวารีอาละวาด เรือแตกและมีคนจมน้ำตายมากมาย เดือนหกน้ำท่วมเมืองจินหวา มีคนตาย

อีกพันกว่าคน เข้าฤดูใบไม้ร่วง ประตู่เชิงเทียนเกิดเพลิงไหม้โดย
ไร้สาเหตุ เปลวไฟแผดเผาจนเหลือแต่เก้าอี้ ตั้งแต่ปีที่แล้วเป็นต้นมา
ฉางโจว ลี้หยาง เมืองหลวงเกิดแผ่นดินไหวหลายครั้ง ค่ายของกองกำลัง
จีนอีและคลังอาวุธเกิดเพลิงไหม้อย่างต่อเนื่อง ยังมีภัยพิบัติจากแมลง
อุทกภัย และกบฏของคนชั่วช้าไม่หยุดหย่อน จวบจนวันนี้ แม้แต่วังหลวง
ยังถูกเผาจนวอดวาย พระราชันต์ดาผู้สืบสันตติวงศ์ของพระองค์เอง
ก็สิ้นพระชนม์ท่ามกลางกองเพลิง...นี่มิใช่หายนะจากห้ำหั่นหรือ"

จู้ถี้ถาม "ความหมายของท่านกุนชื่อคือ..."

เต้าเหยียนตอบ "มีผู้ลี้ภัยตามน้ำ! แต่โบราณมาการนำทัพ
ออกรบย่อมต้องมีเหตุผล กำจัดคนชั่วร้ายกายจักรพรรดิปราบกบฏแผ่นดิน
เป็นการรักษาความสงบให้บ้านเมือง บัดนี้ผู้สืบสันตติวงศ์ในองค์ปฐม
จักรพรรดิสวรรคตแล้ว มิใช่ต้องแต่งตั้งกษัตริย์ขึ้นใหม่และป่าวประกาศ
ไปทั่วหล้าหรือ" เขามองวังหลวงตรงหน้าที่กลายเป็นเก้าอี้และเอ่ยว่า
"ตั้งแต่องค์ปฐมจักรพรรดิสวรรคต ตำแหน่งจักรพรรดิว่างลงหลายปี
ห้ำหั่นทั่วหล้าย่อมยากที่จะสงบ ภัยพิบัติที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องหา
ใช่เรื่องแปลก ในตำรา 'ประวัติศาสตร์อัน' ที่ข้าศึกษามีการกล่าวถึงห้ำหั่น
ที่ก่อให้เกิดหายนะ ประวัติศาสตร์ราชวงศ์หมิงก็ย่อมต้องมีเช่นกัน บัดนี้
สถานการณ์ของใต้หล้าถูกกำหนดแน่นอนแล้ว มีผู้เลือกวันประกาศต่อ
ใต้หล้าว่าจักรพรรดิเจี้ยนเหวินประสบหายนะจากห้ำหั่น ถูกเผาจน
สิ้นชีพอยู่ในวังหลวง บ้านเมืองมีอาจขาดผู้นำแม้แต่วันเดียว เหยียนอ่อง
เก่งกาจสามารถ เป็นที่เคารพเลื่อมใสของปวงประชา เมื่อครองราชย์แล้ว
ย่อมหวังใ้ไพร่ฟ้าประชาชน บัดเป่าหายนะจากห้ำหั่น! คืบความสงบสุข
ให้บ้านเมือง!"

จู้ถี้ปลันกระจ่างแจ้ง ความหมายของเต้าเหยียนคือให้เขา

ไม่ยอมรับฐานะจักรพรรดิของจูอวี่นเหวิน จากนั้นทำให้การตายของ จูอวี่นเหวินมาจากการไร้ความสามารถในการปกครองบ้านเมือง ได้หล้าจิ่งเกิดหายนะจากห้ำหั่นที่พร้อมกันจนสิ้นชีพอยู่ท่ามกลาง ทะเลเพลิง ส่วนเขาจู้ด้วยหวังไยได้หล้าจิ่งต้องขึ้นสู่อำนาจปกครอง บ้านเมืองอย่างจงใจ เพื่อบรรเทาหายนะจากห้ำหั่นที่เกิดขึ้นทั่วทุกหนแห่ง คืบคลานความสงบสุขแก่แผ่นดิน

จู้ได้รับฟังข้อเสนอของเต้าเหี่ยยน ตัดสินใจสองเรื่องที่สำคัญ เรื่องหนึ่งคือส่งคนไปค้นหาเบาะแสของจูอวี่นเหวินอย่างลับๆ ประกาศ จับกุมพรรคพวกที่เหลือของจูอวี่นเหวินอย่างเปิดเผย ขณะเดียวกันก็ สั่งการให้ขุนนางประวัติศาสตร์ลับบันทึกในช่วงรัชศกเจี้ยนเหวินออกไป ไม่ยอมรับตำแหน่งจักรพรรดิของจูอวี่นเหวิน อีกเรื่องหนึ่งคือเพิ่มกำลังพล และหน้าที่ความรับผิดชอบของกองกำลังเงินคู่อู๋ที่เดิมที่รับผิดชอบเพียง ลาดตระเวนประตูเมืองและช่วยดับเพลิง ทำให้กองกำลังเงินคู่อู๋กลายเป็น กองกำลังพิเศษที่รับมือกับหายนะจากห้ำหั่นได้ คอยสกัดกั้นหายนะ จากห้ำหั่นที่เกิดขึ้นไม่หยุดหย่อน รับภาระหน้าที่สำคัญในการปกป้อง เมืองหนานจิงอย่างแท้จริง

ขจัดภัยภายใน รักษาความสงบภายนอกเป็นแนวทางการปกครอง บ้านเมืองในยุคเริ่มแรกที่เต้าเหี่ยยนชี้แนะจู้ แต่สำหรับเต้าเหี่ยยนแล้ว อำนาจไม่เคยเป็นเป้าหมายที่เขาไขว่คว้า สิ่งที่ติดอยู่ในใจเขาคือจะ ไขปริศนาการหายตัวไปอย่างลึกลับของจักรพรรดิเจี้ยนเหวินอย่างไร ต่างหาก เขาต้องรีบหาบุคคลที่คลี่คลายปริศนานี้ได้ภายในช่วงเวลาที่เขา ยังมีชีวิตอยู่!

บทที่ 2

หนองตะกะ

ตอนนี้เป็นเวลาช่วงกลางฤดูร้อนของรัชศกหย่งเล่อปีที่หก ตรอกชั้นเหนือ
เมืองหนานจิง คฤหาสน์สกุลเหวย

ราตรีมีดทึบ ผับห้องโถงแขวนภาพกวนอินที่ขาวซีดแล้ว บนโต๊ะ
มีเทียนไขสีขาวคู่หนึ่ง เปลวไฟส่ายไหวไปมา สาดส่องรอบด้านจน
พราวเลือนยากจะแยกแยะ

บุรุษวัยกลางคนท่าทางเหมือนบัณฑิตจากชนบทถูกมัดอยู่บน
ม้านั่งยาวด้วยท่าประหลาด ดูเหมือนจะเจ็บปวดและทรมานมาก

นักพรตในชุดดำคนหนึ่งเดินวนเวียนรอบม้านั่งยาว ปากพิมพ์ำ
บางอย่าง

นักพรตผู้นี้ชื่อว่าฉินหมิง คิ้วเข้มตาโต หนวดเคราดกหนา แต่
พิศดูให้ละเอียดกลับพบบางอย่างที่ดูผิดปกติอย่างบอกไม่ถูกอยู่
หลายส่วน

เขาชำเลืองมองคนบนม้านั่งแวบหนึ่งก่อนเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง
"นายท่านเหวย เจ้าเป็นอย่างนี้มานานเท่าไรแล้ว"

นายท่านรองสกุลเหวยตอบ "ครึ่งปีแล้ว ท่านดูสิ ข้าฝ่ายผมไปทั้งตัว มีเพียงท้องที่โตขึ้นทุกวัน โดยเฉพาะเมื่อครูนั่งๆ ก็ป่องขึ้นอีกมาก ข้าถูกผีหิวโซสิงร่างหรือไม่"

ท้องของคนผู้นั้นใหญ่เหมือนลูกหนังลูกหนึ่งจริงๆ กดแล้วแข็ง ออกจะแปลกประหลาด

ฉินหมิงส่ายหน้า "ในร่างของเจ้าไม่ได้มีผีหิวโซอันใดหรอก แต่มีหนอนชนิดหนึ่งต่างหาก"

"หนอน?"

"ถูกต้อง!" ฉินหมิงอธิบาย "นี่เป็นหนอนพยาธิชนิดหนึ่งที่พบเห็นน้อยยิ่ง ไม่ทราบว่าคุณเคยเห็นเพรียงปูหรือไม่"

"เพรียงปู? เพรียงปูคืออะไร"

" 'บันทึกเป่ยอู่' สมัยราชวงศ์ถังกล่าวไว้ว่าเพรียงปูรูปร่างเหมือนเมล็ดควี* ฝังกลางท้องปู เป็นตายไม่แยกจากกัน หมายความว่าเพรียงปูนี้อาศัยอยู่ตรงส่วนท้องของปู ดูเหมือนไข่ปูที่ปรากฏอยู่ด้านนอก แต่แท้จริงแล้วข้างในจะเป็นเหมือนราเรือนที่มีหนวดชอกซอนไปจับไม่ถ้วน หนวดนี้จะซอนเข้าไปถึงก้ามปูและอวัยวะภายใน จนกระทั่งถึงสมองคอยดูดเลือดเนื้อไปไม่หยุด ทำให้ปูค่อยๆ เหี่ยวแห้งกลายเป็นศพ จวบจนตายก็ยังคงอยู่ด้วยกัน สิ่งที่อยู่ในร่างกายเจ้านั้นคล้ายเพรียงปูอยู่หลายส่วน แต่มันมีชื่อว่าหนอนตะกละ!"

นายท่านรองสกุลเหวยขนลุกไปทั้งตัว พูดอย่างตื่นตระหนก "ท่านนักพรตอย่าขู่ข้าสิ!"

ฉินหมิงกล่าวด้วยสีหน้าจริงจัง "หึๆ ข้าไม่ได้ขู่เจ้า หนอนตะกละนี้ลักษณะเหมือนปลิง สีออกม่วงแดง ทั่วร่างเต็มไปด้วยปากและหนวด

* เมล็ดควี คือเมล็ดต้นเอลม์ ภายนอกมีลักษณะเป็นกลีบดอกประกบห่อหุ้มเนื้อเมล็ดทงรีด้านใน

ชอบฝากตัวอยู่ในห้องของคนรวยเป็นที่สุด ว่ากันว่าที่เทาเทีย* มีแต่เข้า
ไม่มีออกได้เพราะในร่างกายมีหนองตะกอละอยู่เป็นจำนวนมาก ผู้ที่
ทุจริตคดโกงจะเกิดหนองตะกอละขึ้นในร่างกายได้รับความทุกข์ทรมาน
เหมือนเทาเทียไปชั่วชีวิต ขอภัยที่ข้าต้องเอ่ยไม่อ้อมค้อม ปกติเจ้า
ติดสุราอยู่ใช่หรือไม่"

นายท่านรองสกุลเหวยเจียบ บ้านคนรวยมีหรือจะไม่กินดีอยู่สบาย
ตัวเองหาเงินได้ไม่กินไม่ดื่มแล้วจะมีความสุขได้อย่างไรเล่า เพียงแต่
เรื่องหนองตะกอละที่นักพรตผู้นี้กล่าวมาออกจะเกินจริง ทำให้เขาเชื่อ
ครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

ฉินหิงพูด "เช่นนี้แล้วกัน ข้าจะใช้วิชาลับทำให้เจ้าเห็นหนอง
ตะกอละที่อยู่ในร่างกายด้วยตาตัวเอง เจ้าจะได้เข้าใจ"

เขาพูดแล้วใช้นิ้วจุ่มสุราขาวลูบบนหน้าห้อง แขน และน่องของ
นายท่านรองสกุลเหวยเบาๆ พลังพื้มฟ้าเสียงเบาว่า "หนองตะกอละ
หนองตะกอละ เจอสุราแล้วจงปรากฏกายออกมา"

เป็นเช่นที่ฉินหิงพูด รอยแดงรอยแล้วรอยเล่าปรากฏบนผิวหนัง
ร่องรอยเหล่านี้เหมือนรากไม้ยาวหนาแน่นที่แผ่ขยายออกมา ดูแล้ว
เหมือนเส้นลมปราณและเส้นเลือดทั้งหมดผุดขึ้นมาราวกับใยบัว
อย่างไรอย่างนั้น น่าสยดสยองจนทำให้หนังศีรษะเย็นวาบ!

นายท่านรองสกุลเหวยร้องอุทานออกมาและรู้สึกคันคะเยอไปทั้งตัว
ความคันนี้กระจายไปทั่วทุกพื้นที่ของร่างกาย แม้กระทั่งปลายนิ้วและ
หนังศีรษะของตัวเองก็ยิ่งเหมือนมีหนวดสัมผัสของหนอนเป็นพัน
เป็นหมื่นเคลื่อนไหวยู่ข้างใต้คอยดูดเลือดเนื้อและพลังชีวิตไม่หยุด

* เทาเทีย แปลว่าเขม็อบกลืน เป็นหนึ่งในสี่อสูรร้าย และเป็นหนึ่งในลูกมังกรทั้งเก้าตามตำนานเทพโบราณ
ของจีน ลำตัวคล้ายหมาป่า นิสัยตะกละตะกลามและดุร้าย

จนสุดท้ายเขาจะแห้งเหี่ยวตายกลายเป็น 'ท่อนไม้' ท่อนหนึ่ง ความรู้สึก
เช่นนี้ทรมานเหมือนตายทั้งเป็นเลยทีเดียว!

"อ้อ!"

"ตอนนั้นเชื่อหรือยัง"

นายท่านรองสกุลเหวี่ยงพักหน้าหงิกๆ ความจริงปรากฏอยู่ตรงหน้า
เขาไม่อาจไม่เชื่อ

ฉินหมิงพูด "ในเมื่อเชื่อแล้ว เช่นนั้นข้าจะเล่าให้เจ้าฟัง หนอน
ตะกละนี้หากแค่ดูเลือดเนื้อจากคนก็แล้วไปเถอะ แต่ที่น่ากลัวที่สุด
คือหนอนชนิดนี้จะควบคุมสัมผัสทั้งหกของเจ้าด้วย มันจะใช้หนวด
สัมผัสซ่อนไขเข้าไปในสมอง บงการให้เจ้าเคลื่อนไหว หายอาหาร และ
พักไขแทนมันเหมือนหุ่นกระบอกตัวหนึ่ง ไม่ต่างกับศพที่เดินได้ เจ้ายังจำ
คดีผีดิบที่เกิดขึ้นในเชิงใจเมื่อสองปีก่อนได้หรือไม่ นั่นคือคนติดเชื้อโรค
หนอนตะกละ สุดท้ายเหลือเพียงร่างที่ถูกหนอนพยาธิเหล่านี้บงการ
เที่ยวหาอาหารไปทั่ว ใช้ชีวิตอย่างเลอะเลือนไร้จุดสิ้นสุด ผีดิบเมื่อ
ไม่เหลือความเป็นมนุษย์แล้วย่อมทำร้ายคน ด้วยความจนใจราซสำนัก
จึงส่งกองกำลังเงินอุ้อออกไปปราบปรามโดยการใช้ไฟโจมตี เผาเก้าหมู่บ้าน
ที่ติดเชื้อหนอนพิษชนิดนี้ทั้งหมดโดยไม่สนใจเด็กและคนชรา สุดท้าย
แม้แต่ถ้ากระดูกยังหาไม่เจอด้วยซ้ำ เกรงว่าเจ้าคงไม่อยากเดินช้ารอย
คนเหล่านี้หรือกระมัง"

นายท่านรองสกุลเหวี่ยงหน้าซีดเผือด จมูกมีแต่ลมหายใจออกไม่มี
ลมหายใจเข้า ด้วยกลัวว่าหากตัวเองสุดท้ายใจเข้ามากขึ้นหนึ่งเฮือก
ก็จะทำให้หนอนตะกละเหล่านี้ยาวขึ้นอีกส่วน ผ่านไปเนิ่นนาน ในที่สุด
เขาจึงเอ่ยคำพูดออกมา "ท่านนักพรตต้องมีวิธีดีๆ ในการเอาหนอน
ออกมาจากร่างกายข้าแน่นอน ไช้หรือไม่"

ฉินหมิงหัวเราะ เริ่มพูดอย่างไม่เร็วไม่ช้า "ข้าฝึกฝนวิชาลิวเหริน* ตั้งแต่เล็ก การเอาหนอนออกมา นั้นพอจะมั่นใจในตนเองอยู่หลายส่วน แต่อาชีพของพวกเราไม่ง่ายเลยจริงๆ การมองทะลุลิขิตสวรรค์ ขจัด หายนะให้ผู้อื่นล้วนเป็นการบั่นอายุของตัวเอง เจ้าคิดว่าเรื่องเงิน..."

นายท่านรองสกุลเหวยโพล่งออกมา "สามตำลึง ข้าจะจ่ายให้ท่าน ไม่ขาดไปแม้แต่อึเปะเดียว!"

ฉินหมิงกลอกตา นั่งลงบนม้านั่ง "ชีวิตเจ้ามีค่าแค่สามตำลึงอย่างนั้น หรือ..."

นายท่านรองสกุลเหวยรู้สึกเหมือนเส้นชีพจรสีแดงบนร่างกาย ลุกلامออกไปมากกว่าเดิม หนวดสัมผัสจะยื่นมาถึงลำคออยู่แล้ว ขึ้นไป อีกนิดจะถึงสมองแล้ว หากหนอนตะกอละเข้าสมองย่อมหมดทางเยียวยา เขาร้อนใจเหมือนมีไฟลนกัน "ห้าตำลึง! ห้าตำลึงยังไม่พออีกหรือ? โอ๊ย ช่วยชีวิตข้าด้วยเถอะ! ข้าสัญญาว่านับแต่นี้ไปจะบูชาพระพุทธองค์ อย่างจริงใจ ไม่ใช่ลิ! ข้าจะนับถือเท่าด้วยความศรัทธา กินเจเท่านั้น ไม่ตะกอละอีกแล้ว!"

ฉินหมิงลอบหัวเราะ แต่เขายังคงจับนิ้วทำเป็นพึมพำกับตัวเอง "อืม...ยังเหลือเวลาอีกครั้งกำหนดรูป** หนอนนี่ก็จะเข้าสู่สมองเจ้าอย่างแท้จริง ถึงเวลานั้นเจ้าย่อมกลายเป็นผีดิบที่เป็นภัยโดยสมบูรณ์ เฮ้อ...ถึงเวลา ข้าคงได้แต่ใช้อาคมทำพิธีกำจัดเจ้าแทนสวรรค์ เจ้าว่าข้าจะใช้ ยันต์เพลิงเผาดี หรือใช้ยันต์สะกดศพพันธนาการเจ้าเอาไว้ดี" เขาพูด พลังหมุนฝ่ามือ เปลวไฟเจ็ดจักษุกลุ่มหนึ่งพุ่งออกมา

"สิบตำลึง! สิบตำลึง!" นายท่านรองสกุลเหวยตะเบ็งเสียดจน

* ลิวเหริน เป็นศาสตร์การทำนายดวงชะตาของจีนโบราณแขนงหนึ่ง มักเรียกรวมกับวิชาโถ้วและ วิชาตุนจ๋าว่า 'ศาสตร์สามแขนง'

** 'ครั้งกำหนดรูป' เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15-30 นาที

คอแทบแตก "ท่านนักพรต รีบเอาหนอนออกไปจากตัวข้าเถอะ! หากยังไม่เอาออกไปจะไม่ทันการณ์แล้ว! หากข้าตายไปท่านจะไม่ได้เงินแม้แต่อึแปะเดียว!"

ฉินหมิงลุกขึ้นปัดมือพลางเอ่ยว่า "ตกลง! แล้วเงินล่ะ"

"นี่มันเวลาใดแล้วท่านยังคิดถึงแต่เงิน!" นายท่านรองสกุลเหวยปากสั้นไปหมด เขาตะโกนเสียงดังบอกคนนอกประตู "เหล่าหวัง รีบหยิบเงินสิบตำลึงออกมาจากกล่องสี่เหลี่ยมที่ข้าวางอยู่ในหีบสีแดงตรงชอกผนังฝั่งซ้ายของขาเตียงซ้ายมา เร็วเข้า!"

เข้ารับใช้คนหนึ่งที่ยืนหลบอยู่ตรงประตูรับคำและรีบวิ่งออกไป ผ่านไปพักหนึ่งจึงย้อนกลับมาแล้วโยนถุงเงินใบหนึ่งไว้บนโต๊ะ ยังไม่ทันเห็นเงาคนในห้องชัดเจนก็ถอยกลับไปอยู่ที่หน้าประตูอย่างรวดเร็ว รวากับหากอยู่นานกว่านี้อีกนิดจะติดเชื้อโรคหนอนตะกละอย่างไรอย่างนั้น

ฉินหมิงเห็นเงินแล้ว ในที่สุดก็ยกกระโถนทองแดงที่มีฝาปิดใบหนึ่งออกมา

"นี่คือเหยื่อหารส ข้าใช้วัตถุสิบห้าตำลึงมาปรุงออกมา เคี้ยวอยู่สามวันสามคืนเต็มเชียวนะ แพงจนน่าปวดใจ! หนอนตะกละชอบกินของคาวเป็นที่สุด มันได้กลิ่นนี้แล้วจะไต่ออกมาเอง ขั้นตอนนี้อาจทำให้รู้สึกไม่สบายตัวเล็กน้อย หากอยากกำจัดหนอนตะกละให้สิ้นซาก ประเดี๋ยวเจ้าต้องอดทนหน่อย" เขาพูดพลางวางกระโถนทองแดงตรงหน้านายท่านรองสกุลเหวย "สุดท้ายใจเข้าลึกๆ สัมผัสเชื้อแก่นแห่งฟ้าดินนี้เถอะ"

เมื่อเปิดฝาออก กลิ่นเหม็นรุนแรงพลันปะทะจมูก!

นายท่านรองสกุลเหวยสูดดมไปแค่เฮือกเดียวก็รู้สึกเหมือนร่างกายถูกอบอยู่ในถังฉีเหม็นจนวิงเวียน ตัวสั่นเต็มไปหมด เขาหลับตา

ทั้งสองข้างแน่นอ้อยด้วยสีหน้าบิดเบี้ยว "อ้อ...ไหนจึง همینขนาดนี้ همین ยิ่งกว่าหลุมส้วมเสียอีก! ไม่ไหวแล้ว หนอนในตัวข้ากำลังกระตุก! ข้ารู้สึกเหมือนกำลังจะอาเจียน!"

ฉินหิงพูด "รู้สึกอยากอาเจียนนั้นถูกต้องแล้ว มา! ออกแรงสุดเข้าไปให้หนอนในร่างกายได้กลืนนี้!" เขาตบหลังนายท่านรองสกุลเหวียงแรงๆ พลางเอ่ยว่า "รู้สึกปรกไรรึแปดเปื้อน รัศมีผ่องแผ้วประจักษ์ชัด! จงออกมา!"

ในที่สุดนายท่านรองสกุลเหวียงก็ทนไม่ไหว อาเจียนออกมาคำใหญ่ ภายในกระโถนทองแดงไม่น่ามองยิ่งกว่าเดิม เพียงแต่ในกองอาเจียนนั้นมีวัตถุกำลังขยับไหวอยู่จริงๆ! มันมีสีแดงเข้ม ลักษณะเหมือนปลิงตัวอ้วน ที่ร่วงเต็มไปด้วยปาก ข้ายังมีเส้นใยสีแดงนำขยะแขยงนับไม่ถ้วน แผ่ไปทั่ว นำขยะแขยงยิ่งนัก

เป็นหนอนตะกอละในตำนานจริงๆ ด้วย! นายท่านรองสกุลเหวียงเห็นหนอนตะกอละแล้วร่างกายพลันลั่นสะท้านเย็นเฉียบและวิงเวียนไปทั้งตัว น่าสยดสยองเกินไปแล้ว! เขากลัวว่าร่างกายตัวเองจะยังหลงเหลือไขหนอนอยู่จึงดิ้นจนหลุดจากเชือก ใช้นิ้วมือล้วงเข้าไปในลำคอจนอาเจียนออกมาเต็มพื้น สองตาพร่าลายก็ยังไม่ยอมหยุด ปากร้องโวยวายว่า "น่าโมโหนัก น่าโมโหนัก! นำขยะแขยงนัก นำขยะแขยงนัก!" จากนั้นเกาะผนังห้องลี้ลับออกไปอาเจียนไปด้วยสุดท้ายอาเจียนจนหมดสติล้มลงบนพื้นดังตึง

ภายในห้องกลิ่นเหม็นคลุ้งไปทั่ว ข้ายังเลอะเทอะไม่ชวนมอง ฉินหิงหลุดหัวเราะออกมา "เจ้าอาเจียนรุนแรงเหมือนสตรีแพ่ท้องอย่างไรอย่างนั้น ร่างกายสะอาดแล้วก็จริงแต่ก็อาเจียนจนอ่อนเพลีย เช่นนี้ควรพักผ่อนมากๆ เงินนี้ข้าจะรับไว้ ถือโอกาสเอาของสกปรกไป

เททั้งแทนเจ้าด้วยจะได้ไม่เป็นภัยต่อผู้อื่นอีก!"

นายท่านรองสกุลเหว่ยหมดสติไปแล้วยอมตอบอันใดไม่ได้แม้แต่คำเดียว มีเพียงคนในครอบครัวและข้ารับใช้ที่ยืนปิดปากปิดจมูกอยู่หน้าประตูร้องตะโกนว่า "ท่านนักพรตรีบนำไปเททิ้งเถอะ! อย่าเก็บไว้ให้เป็นภัยเลย! ไปเททิ้งไกลๆ หน่อยนะ! ดีที่สุดคือเอาไปเทหน้าบ้านเศรษฐีนั่น!"

ฉินหิงรับคำ ถือกระโถนทองแดงเดินออกจากห้องนอน ผู้คนสองข้างทางต่างหลบไปไกล ไม่มีใครกล้ามาส่งเขา

นอกประตูลมกลางคืนพัดผ่านแนวไผ่แผ่วเบา เสียงลมสอดรับกับเสียงน้ำในลำธาร เทียบกับความสงบปรกในห้องแล้วบรรยากาศแตกต่างกันราวฟ้ากับดินโดยแท้

ฉินหิงโยนกระโถนทองแดงใบนี้ลงไปใบบ่อน้ำ จากนั้นตั้งหมวดปลอมคราบปลอมออก เผยให้เห็นใบหน้าอ่อนเยาว์คมคาย ที่แท้คนผู้นี้อายุเพียงสิบหกสิบเจ็ด เมื่อครู่เขาแค่ใช้วิชาแปลงโฉมง่ายๆ เท่านั้น ฉินหิงรู้สึกกระปรีกระเปร่าไปทั้งตัว ประเมินน้ำหนักของถุงใส่เงินอย่างกระหึ่มใจพลางยิ้มพูด "ฮ่าๆ! พวกโลงี่ทั้งหลาย ข้าแค่ใช้อุบายเล็กน้อยก็หาเงินได้สิบตำลึงแล้ว คราวนี้เอาไปเล่นการพนันได้อีกสองตา! อย่างข้าน่ะเรียกว่าปล้นคนรวยช่วยเหลือคนจนมีคุณธรรมอย่างประเมินมิได้!"

เขากำลังกระหึ่มใจ ไม่ได้สนใจสถานการณ์รอบด้านโดยสิ้นเชิง ทันใดนั้นไม่ไกลออกไปมีคนกระแอมกระไอขึ้นเบาๆ

"พี่ชาย ช้าก่อน!"

"ใครนะ?!"

บัณฑิตในชุดขาวผู้หนึ่งก้าวออกมาจากกอไผ่ตรงมุมกำแพง

เสื้อผ้าของเขาสะอาดสะอาดเหมือนผ้าผ้ายที่เพิ่งออกมาจากโรงทอใหม่ ๆ ใบหน้าก็ขาวสะอาดเหมือนเสื้อผ้า คิ้วตาคมคมคาย ท่าทางสุภาพเรียบร้อย ยังไม่ทันเข้ามาใกล้กลิ่นหอมระลอกหนึ่งก็ลอยเข้ามา ก่อนแล้ว เห็นชัดว่าคนผู้นี้แม้จะแต่งกายเรียบง่ายทว่ากลับพิถีพิถันมาก เสื้อผ้าที่สวมใส่ล้วนผ่านการอบด้วยดอกกุ้ยแห้ง

ฉินหมิงรีบเก็บเงิน หรือตาพูดอย่างระว่าง "ชีวไฉ* น้อย เมื่อครู่เจ้าเรียกข้าหรือ"

บัณฑิตผู้นั้นไม่มีท่าทีประหม่าและก้าวเข้าไปประสานมือเอ่ยอย่างนอบน้อม "ผู้น้อยไปฉีจากอำเภอโจวเซี่ยน เขาตงซาน ยังไม่มีสิทธิ์เข้าสอบเชียงชื่อ นับว่าเป็นเพียงตงเชิงเท่านั้น เมื่อครู่ข้าเห็นพี่ชายใช้วิธีการอัศจรรย์ช่วยเหลือคน รู้สึกงุนงงสงสัยโดยแท้"

ฉินหมิงพูดอย่างรำคาญ "มีอันใดน่างุนงงสงสัย ช่วยชีวิตคนได้ก็กุศลยิ่งกว่าสร้างเจดีย์เจ็ดชั้น ชิวไฉน้อย เจ้ารีบหนีไปซะ อย่าขวางทางข้า"

บัณฑิตนามไปฉีผู้นี้ไม่หลบ ซ้ำกลับส่ายหน้าและยิ้มพูด "หามิได้ ๆ เจดีย์เจ็ดชั้นเป็นคำพูดในพุทธศาสนา ส่วนรัศมีผ่องแผ้วประจักษ์ชัด ก็เป็นการบรรยายเกี่ยวกับอารมณ์ความรู้สึกอันเป็นธรรมชาติในพระสูตรเหลียงเหยียนจิง** ที่ว่า 'โลกทั้งสิบทิศมีรัศมีผ่องแผ้วประจักษ์ชัดไว้ซึ่งผู้เฒ่าประหนึ่งทุกสิ่งล้วนไว้ความสกปรก รวากับเป็นแดนฟ้าที่ชื่อว่า

* การสอบขุนนางในสมัยโบราณ หรือเคอจวี แบ่งเป็นฝ่ายบุ๋นและฝ่ายบู๊ สอบเลื่อนที่ละระดับชั้น เริ่มจากระดับอำเภอหรือจังหวัดเรียกว่าการสอบตงชื่อ ผู้สอบผ่านได้เป็นชีวไฉ มีสิทธิ์เข้าร่วมสอบเชียงชื่อในระดับมณฑล หากสอบผ่านจะได้เป็นจวีเหริน ซึ่งต้องเข้ามาสอบระดับฮุยชื่อที่เมืองหลวงเพื่อขึ้นเป็นจิ้นชื่อได้บรรจุเข้ารับราชการ เมื่อผ่านการสอบทั้งสามระดับ จะได้เข้าสอบหน้าพระที่นั่งคือการสอบเตี้ยนชื่อ เพื่อคิดเป็นบัณฑิตเอกสามชั้น ซึ่งบัณฑิตเอกชั้นหนึ่งมีสามคน เรียงตามคะแนนเรียกว่าจ้วงหยวน (จอหงวน) บังเหยียน และทันฮวา นอกจากนี้ผู้ที่มีคุณสมบัติเข้าสอบในระดับตงชื่อและผู้ที่เคยสอบระดับตงชื่อแต่ยังไม่ผ่านเรียกว่า 'ตงเชิง'

** เหลียงเหยียนจิง หรือสุรางคมงสุตร เป็นพระสูตรสำคัญของสุตันตปิฎกมหายาน

'ชั้นเจี้ยนเทียน'* พี่ชายไม่แบ่งพุทธไม่แบ่งเต้า เกรงว่า...คงมิใช่หนักพรตเต้า
ที่แท้จริงกระมัง"

ฉินหมิงยิ้มเย้นเอ่ย "เจ้าเป็นพวกคร่ำครึโดยแท้ ได้หล้านี้มีกฎ
ข้อใดระบุไว้ว่าหนักพรตเต้าอ่านคัมภีร์พุทธไม่ได้ สามวิสุทธิเทพ** นั่งบน
ดอกบัว แล้วพระโพธิสัตว์กวณอินมิใช่ นั่งบนดอกบัวหรือ เป็นปัญญาชน
อย่าได้ยึดติดถึงเพียงนี้เลย หลีกไปๆ อย่าขวางทางข้า"

เขาพูดกลางทำท่าจะผลักบัณทิตผู้นี้ออกและจากไป

คิดไม่ถึงว่าไปฉีจะพูดเสียงดัง "ผู้น้อยคิดว่าในกระโถนทองแดง
ที่พี่ชายทิ้งไปเมื่อครูนี้นี้ไม่ได้มีหนอนตะกอละอยู่ ใช่หรือไม่"

ฉินหมิงสีหน้าเปลี่ยนไป เขาเริ่มขึ้นเสียง "สหายที่รักในการเล่าเรียน
ตำราเอ๋ย ลมพัดพายส่งเดชได้ แต่ว่าจามีอากาศกล่าวส่งเดช ดวงตา
ข้างใดของเจ้าที่เห็นว่าไม่มีหนอนตะกอละ"

ไปฉียิ้มตอบ คำเรียกพลันเปลี่ยนไป "เจ้าขึ้นเสียงกะทันหันเห็นชัด
ว่าประหม่า นี่เป็นการยืนยันการคาดเดาของข้าได้อีกชั้น ตอนแรกเจ้า
ให้เขากินขนมเปี๊ยะ บอกว่าเป็นการปลอบประโลมหนอนตะกอละในท้อง
อันที่จริงแอบใส่ลูกแป้งลงไป ขนมเปี๊ยะ พอแบ่งกับลูกแป้งเข้าไปอยู่ใน
กระเพาะย่อมเกิดการหมักบ่ม จากนั้นฤทธิ์สุราและลมในท้องทำให้เกิดการ
บวมขยาย เขาจึงคิดว่าในท้องของตัวเองมีตัวประหลาดอยู่จริงๆ"

หลังจากนั้นเจ้าก็ใช้นิ้วชี้ข้างขวาป้ายละอองพิษจากขนหนอนนึ่ง
ผสมสุราให้กลายเป็นของเหลวที่มีพิษ ของเหลวนี้จะซึมเข้าไป

* ชั้นเจี้ยนเทียน หรือสุทสี่สุททาวาสนุมิ เป็นหนึ่งในรูปพรหม 16 ชั้น พรหมที่อยู่ในชั้นนี้จะเห็นสิ่งต่างๆ
อย่างประจักษ์ชัดแจ้ง เพราะบริบูรณ์ด้วยปสาทจักขุ ทิพยจักขุ ธัมมจักขุ และปัญญาจักขุอันบริสุทธิ์

** สามวิสุทธิเทพ (ซานซิง) หมายถึงสามปฐมเทพสูงสุดตามหลักความเชื่อของศาสนาเต้า สถิตใน
ดินแดนสูงสุดเหนือจากเก้าสวรรค์ชั้นฟ้า ได้แก่ หยวนสื่อเทียนจุนแห่งแดนอวี่ซิง (หยกวิสุทธิ)
หลิงเปาเทียนจุนแห่งแดนซังซิง (เหนือวิสุทธิ) และเต้าเต๋อเทียนจุนหรือไท้ซังเหล่าจวินแห่งแดนไท้ซิง
(บรมวิสุทธิ)

ใต้ผิวหนังเขาทำให้เกิดผื่นแดงทั่วทั้งตัว ดูเหมือนเส้นเลือดสีแดงที่แผ่ลามไปทั่ว ทั้งคันทั้งชา ขี้ของเหลวนี้ยังทำให้หนังท้องเกิดการระลอกได้อีกด้วย ทำให้รู้สึกเหมือนมีสิ่งมีชีวิตนับไม่ถ้วนเคลื่อนไหวอยู่ในร่างกาย แนนอน ขั้นตอนสุดท้ายจึงจะเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุด เจ้าชอนเครื่องมือที่เตรียมไว้ก่อนล่วงหน้าในกระโถนทองแดง เป็นหุ่นไม้ที่ซุกซ่อนอยู่ในตับหมูดัดโรดก่อนหนึ่ง จงใจใช้กลิ่นอุจจาระปกปิดเพื่อให้อีกฝ่ายอาเจียนออกมาโดยเร็วที่สุด ขณะเดียวกันก็ไม่กล้ามองสิ่งที่อยู่ในกระโถน รอให้คนผู้นั้นอาเจียนออกมา จากนั้นเจ้าแค่เตะกระโถนเบาๆ ให้หุ่นไม้ในตับติดตัวขึ้น แค่นี้ทุกอย่างก็สำเร็จเรียบร้อย ขั้นตอนทั้งหมดเป็นเช่นนี้มิใช่หรือ"

ไปฉีกะพริบตา ประกายในดวงตาระยิบระยับวาวเหมือนกำลังรอคำยืนยันจากฉินหมิง

สีหน้าของฉินหมิงย่ำแย่มาก เขาเอ่ยเสียงเย็น "เจ้าบัณฑิตน่ารังเกียจ สายตาไม่เลวนี้ เห็นที่เจ้าจะเป็นผู้เปลื้องผ้า"

นับแต่โบราณมามีนักกลมายา นักลวงตา นักสะกดจิตที่หากินด้วยการสร้างภาพมายา ขณะเดียวกันก็มีผู้ที่ชอบคลีคลายกลลวงเหล่านี้ คนเหล่านี้มีวิชาความรู้ ยึดการไขกลลวงและภาพมายาของคนอื่นเป็นอาชีพของตนโดยเฉพาะ พวกเขาจะทำเหมือนเปลื้องเสื้อผ้า ถอดกลวงอันซับซ้อนของนักกลมายาออกทีละชั้นและเปิดเผยต่อหน้าธารกำนัล จึงได้ชื่อว่าผู้เปลื้องผ้า

อาชีพผู้เปลื้องผ้ามีใหญ่มีเล็ก ที่ยิ่งใหญ่สามารถแก้ไขสถานการณ์ช่วยโลกได้ ที่เล็กหน่อยก็คอยสร้างความบันเทิงในตลาด หลายคนคิดว่าการเปลื้องผ้าง่ายกว่าการวางกลเยอะมาก อันที่จริงนั้นไม่เสมอไป เป็นต้นว่าในอดีตจักรพรรดิเจี้ยนเหวินจู่อินเหวินอาศัยความช่วยเหลือ

ของहनักรบเทียนจางหลบหนีการชนฆ่าครั้งใหญ่ได้อย่างน่าตื่นตะลึง
จวบจนบัดนี้ยังไม่มีผู้ใดไขปริศนานี้ได้ แม้แต่เหยา ก่วงเซี่ยวเด้าเหี่ยน
ผู้มีความสามารถลึกลับล้ำยากจะคาดเดาขบคิดอยู่หลายปีก็ยังไม่
เบาะแสใดๆ เห็นได้ว่าวิชาลับชั้นสูงนั้นทำลายยากยิ่ง

ไปฉีลอบสังเกตฉินหมิงและออกมาเปิดโปงวิธีการ เห็นชัดว่ามี
จุดประสงค์บางอย่าง ฉินหมิงคิดในใจว่าหากบัณฑิตอ่อนแอไม่ทนลม
ผู้นี้เป็นผู้ปลื้อมผ้าจริง ตนจะต้องซ้อมเขาให้หนัก ไม่เกรงใจแน่นอน!

เหนือความคาดหมาย ไปฉีกลับไม่ได้ปฏิเสธว่าเป็นผู้ปลื้อมผ้า
ซ้ำยังผงกศีรษะตอบว่า "ความจริงไม่ว่าจะเป็นกลลวง หุ่นเชิด หรือการ
สะกดจิตล้วนมาจากศาสตร์แห่งเต๋า ล้วนเป็นการบิดเบือนห้าธาตุ ทำให้
หยินไม่เป็นหยิน หยางไม่เป็นหยาง ไฟไม่เหมือนไฟ น้ำไม่เหมือนน้ำ
อยู่นอกเหนือความตระหนักรู้ที่มีต่อความเป็นจริง ส่วนวิชาของผู้ปลื้อมผ้า
เป็นการคล้อยตามห้าธาตุ ทำให้หยินหยางจริงเท็จกลับคืนสู่ที่เดิม
ทุกสิ่งกลับสู่ความเป็นระเบียบ สองสิ่งนี้เดิมที่มีต้นกำเนิดเดียวกัน เพียงแต่
โลกเรามักมีอคติต่อการปลื้อมผ้า มักรู้สึกว่ามันเป็นการทำลายแผนการ
ของผู้อื่น ไร้ซึ่งคุณธรรม แต่กลับไม่รู้ว่วิชาปลื้อมผ้าก็มีสำนักและ
มีระเบียบกฎเกณฑ์ หากไม่เพราะอีกฝ่ายใช้กลลวงทำเรื่องชั่วช้าสามานย์
พวกข้ายอมไม่มีทางเปิดโปงกลลวงของอีกฝ่ายส่งเดชแน่นอน"

คำพูดของอีกฝ่ายมีเหตุมีผล อีกทั้งไปฉีไม่ได้เปิดโปงกลลวงของ
ฉินหมิงต่อหน้านายท่านรองสกุลเหวย โทสะของฉินหมิงจึงบรรเทาลงไป
เล็กน้อย

ไปฉีเห็นดังนั้นจึงยิ้มน้อยๆ และหยิบถุงใส่เงินสีน้ำเงินใบหนึ่งออกมา
พูดด้วยน้ำเสียงเกรงใจทีเดียว "ไม่ขอปิดบัง อันที่จริงวันนี้ข้ามาเพราะ
มีเรื่องจะขอรับรอง"

"ขอรับรองอันใด"

"ข้าอยากร่วมมือกับเจ้า"

"ร่วมมือ?" ฉินหมิงประหลาดใจกว่าเดิม "หรือเจ้าคิดจะเอาอย่างข้า
วางกลลวงตบตาผู้อื่น"

ไปฉีปฎิเสธ "หากได้ ข้าเป็นผู้ทำลายกลลวง หากได้มีใจคิดวางกลลวง
ข้าเพียงต้องการให้เจ้าช่วยทำสิ่งหนึ่ง สนใจหรือไม่"

"อ้อ...เรื่องอันใดละ"

"เข้าร่วมการคัดเลือกกองครักษ์จินอู่ด้วยกัน ขอเพียงเจ้ากับข้า
ร่วมแรงกันผ่านการสอบทั้งสามรอบไปได้ เงินนี้ย่อมเป็นของเจ้า คิดเห็น
อย่างไร"

"เข้าร่วมการคัดเลือกกองครักษ์จินอู่?!" ฉินหมิงคิดในใจ แต่ไรมหา
ทหารรักษาพระองค์ของต้าหมิงล้วนสืบทอดตำแหน่งโดยสายเลือด
บัณฑิตผู้นี้กับข้าเป็นสามัญชนทั่วไป ไม่มีฐานะและไม่มีภูมิหลัง
จะผ่านการคัดเลือกได้อย่างไร ช่างเป็นความคิดเพ้อฝันโดยแท้

ไปฉีคาดเดาคำความคิดของฉินหมิงได้แต่แรกแล้วจึงยิ้มพูด "เจ้าไม่รู้
อันใดเสียแล้ว ในบรรดาสิบสองกองกำลังแห่งกองพลทหารรักษา
พระองค์แห่งราชวงศ์หมิงล้วนสืบทอดด้วยสายเลือด แต่มีเพียง
กองกำลังจินอู่ที่ฝ่าบาทตรัสว่าไม่ดูชาติกำเนิด จะคัดเลือกแต่ผู้ที่มี
ความสามารถโดดเด่น นี่เป็นสิ่งที่ไม่เคยมีในอดีต โอกาสดีเช่นนี้มีควร
ปล่อยให้หลุดลอยไป ตอนนี้นายนะห้าธาดูกำลังถูกลามไปทั่ว ราชสำนัก
กำลังต้องการเจ้ากับข้าไปทำตามปณิธานอันยิ่งใหญ่ ยศตำแหน่งที่ได้
นี้ใช้เอื้อประโยชน์ให้คนรุ่นหลังสืบต่อไปได้ เจ้าไม่อยากจะลองดูจริงๆ หรือ"

ในที่สุดฉินหมิงก็ตระหนักว่าคนผู้นี้เตรียมตัวมาก่อนอย่างดี เขา
เริ่มพิจารณาบัณฑิตอ่อนแอตรงหน้าใหม่อีกครั้ง คนผู้นั้นนอกจากรูปโฉม

คมคายหมดจดแล้ว ลักษณะยังคงค่อนข้างโดดเด่น โดยเฉพาะนัยน์ตา
ระยับที่ฉายแววไหวพริบคู้่นั้น เพียงแต่ร่างกายของบัณฑิตคนนี้อ่อนแอ
เกินไป การสอบคัดเลือกกองครักษ์จีนู้ต้องกำหนดคุณสมบัติทางร่างกาย
ไว้สูงอยู่แล้ว เกรงว่า...

เห็นชัดว่าไปฉิมองเห็นความกังวลของฉินหมิง "นี่เป็นเหตุผลที่ข้า
มาหาเจ้า แข็งแรงกับอ่อนแอส่งเสริมกันและกัน แม้ต้องรบร้อยครั้ง
ก็ปลอดภัย"

มองไกลมีก้อนเงินวาววับ มองไกลมีตำแหน่งองครักษ์จีนู้ ฉินหมิง
เริ่มสนใจข้อเสนอนี้แล้ว เขาย้อนถาม "ได้ เช่นนั้นเจ้าออกมา เหตุใดจึง
เลือกข้า"

ไปฉิรู้ว่าคนผู้รับปากแล้วจึงยิ้มตอบ "เจ้าเป็นคนรอบคอบ
ระแวงระวังทีเดียว เจ้ารู้ว่ากลลวงใดหากไม่ยอมให้ผู้อื่นเห็นพิรุณ
ย่อมต้องวางแผนล่วงหน้านานมาก เช่นเดียวกัน ข้ามาหาเจ้าก็เพราะ
สังเกตเจ้ามาระยะหนึ่งแล้ว เหตุผลนี้ยังต้องให้พูดอีกหรือ"

ไปฉิรู้ว่าการสมัครเป็นองครักษ์จีนู้อาศัยแค่ตัวเขาเองต้อง
ไม่สำเร็จแน่ เขาต้องการผู้ช่วยที่ไว้ใจได้อีกคน คนผู้นี้ไม่เพียงจะช่วยให้
เขาผ่านการทดสอบร่างกายไปได้เท่านั้น วันข้างหน้ายังจะเป็นบุคคล
ที่เขาไว้วางใจที่สุด

เขาไขกมลวงได้ ดังนั้นเขาจึงต้องการคนที่สร้างกลลวงได้!

ฉินหมิงถามคำถามข้อสุดท้าย "แล้วข้าต้องช่วยเจ้าอย่างไร ได้ยิน
ว่าการสอบสามรอบเข้มงวดมาก คนทั่วไปยากที่จะผ่านได้"

ความกังวลของเขาไซ้จะไร้เหตุผล คุณสมบัติด้านร่างกายของ
ไปฉิเป็นเหตุผลหนึ่ง อีกเหตุผลหนึ่งคือการสอบทั้งสามรอบล้วนมี
ความยาก โดยเฉพาะการทดสอบร่างกายในรอบแรก นอกจากต้อง

แบกของหนักเดินทางไกลแล้ว ยังมีด้านกลลวงห้าธาตุดูอยู่ระหว่างทาง เป็นรอบที่มีการคัดคนออกมากที่สุดในแต่ละปี

สองปีก่อน กองกำลังจีนก่อสร้างบ้านไว้ระหว่างทางหนึ่งหลังแล้ว จุดไฟเผาบ้านหลังนั้นตอนที่ทุกคนผ่าน ดูว่าจะมีคนเข้าไปช่วยดับไฟหรือไม่ หลายคนแบกของหนักก็ลำบากมากพออยู่แล้ว เนื่องจากต้องทำเวลาจึงไม่สนใจที่จะดับไฟ สุดท้ายถูกคัดออกทั้งหมด นี่เป็นการทดสอบว่าผู้เข้าสอบมีใจช่วยเหลือประชาชนหรือไม่ หากไม่มีความคิดที่จะเสียสละตัวเองเพื่อคนอื่นย่อมมีโอกาสเป็นองครักษ์จีนอยู่ได้

ปีที่แล้ว บนยอดเขาซีซาน พวกเขาสร้างถ้ำหมอกควันขึ้นมา ภายในถ้ำมีโพรงต่อกันเหมือนเขาวงกต ประกอบกับองครักษ์จีนอยู่ยังเผาต้นไม้ใบหญ้ารมควันภายในถ้ำไว้ ยิ่งทำให้แยกแยะทิศทางไม่ง่าย ผู้เข้าทดสอบที่เข้าไปข้างในมีถึงเก้าส่วนที่ถูกขังอยู่ในถ้ำหาทางออกไม่ได้ พวกที่ขาดน้ำและหมดสติไปมีหลายร้อยคน นี่เป็นการทดสอบความขี้มึนเยือกเย็นและความสามารถในการแยกแยะยามอยู่ในสถานการณ์ลำบาก กองกำลังจีนต้องเผชิญหน้ากับอุทกภัยและอัคคีภัยบ่อยครั้ง หากไม่มีความสุขชนิดที่ 'อันตรายอยู่ตรงหน้า ข้ายังไม่หวั่นไหว' แล้ว จะช่วยเหลือผู้อื่นและช่วยเหลือตัวเองได้อย่างไร ดังนั้นการทดสอบจึงมีมากมายหลายหลาก การทดสอบชนิดต่างๆ วัดความสามารถและนิสัยใจคอแตกต่างกันไป หากไม่เข้าไปอยู่ในสนามย่อมมีโอกาสรู้ได้เลยว่าจะเจอโจทย์เช่นไร อาศัยตัวเองคนเดียวย่อมยากที่จะสำเร็จแน่นอน

ไปสี่สัปดาห์ข้อมือ หยิบกระดาษแผ่นหนึ่งออกมาเหมือนเล่นกล "พี่ชายเขียนประวัติลงในนี้ก่อน ประเดี๋ยวข้าจะชี้แจงการสอบครั้งนี้ให้ฟังอย่างละเอียด"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)